

Wendy Devisch

Lovers en losers

LIEFDE EN LUST
IN LOCKDOWN

1

LOSSES

Vrijdag 13 maart 2020 – een dag voor de lockdown

*When the world feels like it's caving in on you,
remember you are designed to heal.*

De deurbel uit de jaren zeventig reutelt treurig. Wat vroeger een vrolijk belgeluid was, klinkt de laatste jaren als een trieste laatste adem. Het mechanisme is dringend toe aan wat *tender love and care*. Ik spring zenuwachtig op uit mijn bureaustoel en mijn overpeinzingen. Het is mijn eerste dag thuiswerk. Morgen begint de lockdown officieel, maar het virus legt sinds gisteren mijn leven en het land lam. Van werken is nog niet veel in huis gekomen. Mijn gedachten flitsen altijd weer naar hem.

Ik haast me de brede gang in, check snel mijn verschijning in de spiegel en zwaai de deur open met een gekunstelde nonchalance: 'Hey, welkom in mijn thuishokantoor in Brugge', verkondig ik als een foute quizmaster. Een theatrale zwier en zwaai maken mijn komedie compleet.

Xander staat breed glimlachend voor de deur. Hij ziet er goed uit, happy. Mijn hart maakt tegen beter weten in een sprongetje. Hij zoent me vluchtig op de mond. Mijn onrust dempt mijn blijheid om hem te zien. Ik bewaar wat afstand, terwijl ik hem meetroon naar de woonkamer.

'Dit is waar de magie gebeurt, *big boss*.' Ik knipoog en maak een weids gebaar naar de eettafel. Het walnoten blad is bezaaid met frameworks, briefings en een opengeklapte laptop met quasi lege Word-documenten. De magere oogst van de eerste dag thuiswerk.

'Mooi, mooi', speelt hij het spel mee.

Het is de eerste keer dat hij hier overdag is, bedenk ik.

Onze relatie heeft nog nooit het daglicht gezien. Ik duw de gedachte weg en bied koffie aan.

‘Senseo, *jak!*’ foetert hij.

Mijn baas is een koffiesnob. Ik lach om zijn reactie, zoals ik wel meer opmerkingen heb weggelachen de afgelopen maanden. We dansen ongemakkelijk om elkaar heen terwijl ik de koffie zet en keuvelen over de lopende opdrachten en de hallucinante situatie met het virus. Om ter meest om de hete brij heen draaiend, lijkt het wel.

Tot we aan tafel zitten, hij met zijn benen in een vreemde hoek naar de deur, alsof hij elk moment kan opspringen en wegrennen. Een kommetje Milka-paaseitjes strategisch tussen ons in, de aanblik vertrouwd en troostend. Hoeveel chocolade-eitjes hebben we de voorbije weken samen weggesnoept? Bij een glas rode wijn, in onze privécocon. De spanning wordt me te veel en ik flap het eruit: ‘Oké, gooi het nu maar op tafel.’

Hij haalt diep adem en steekt van wal: ‘Ons gesprek van vorige week heeft mij doen nadenken, Isa. Ik bedoel, ik spreek graag met je af. Maar ik merk dat jij verder staat dan ik... en ik heb het er met Brenda over gehad tijdens onze laatste sessie. Het is mij te vroeg. Dit gaat te snel. Ik ben niet klaar voor iets nieuws. Ik rouw nog om mijn ex en ik ben nog niet single geweest...’ Zo gaat hij nog enkele minuten door.

Ik hoor het aan in een waas. Zijn *break-up speech*, netjes voorgekauwd en goedgekeurd door zijn therapeute. Enkele flarden blijven hangen, zoals ‘Brenda geeft dit geen enkele kans op slagen’ en ‘ik wilde het je niet per bericht laten weten’ – dat laatste met een trotse blik, alsof hij een pluim verdient voor zoveel volwassenheid.

Ik houd me sterk. Tranen prikken venijnig achter mijn ogen, maar ik verbijt ze geroutineerd. Slik. Weg. Zijn mo-

noloog is stilgevallen en ik merk dat hij een reactie verwacht. Ik verman me en fluister rationeler dan ik mij voel: 'Euhm, is dit leuk om te horen? Nee, zeker niet. Maar val ik achterover van verbazing? Dat ook niet. Je zegt vanaf dag één dat je niet klaar bent voor een relatie, en dat snap ik.' Er breekt iets in mijn stem terwijl ik zachter vervolg: 'Maar je zei ook dat dit meer was dan fun.'

'Ja, maar ik wil je wél blijven zien', komt hij er beslist tussen.

'Hoe werkt dat dan?'

'Trager of zo? Ik weet het niet...'

Ik begrijp er niets van. We praten nog wat, maar de woorden vormen één grote emo-moes in mijn hoofd. Ik krijg het koud en wil hem voelen, de afstand overbruggen. Dus raap ik mijn moed bijeen en vraag om een knuffel, voor hij weg moet zo meteen – nog een vergadering.

'Ja, natuurlijk', zegt hij.

Ik zit in amazonezit bij hem op schoot, als een klein meisje. Veilig en geborgen in zijn armen, maar niet echt. Het voelt anders dan anders. Hij trilt over zijn hele lijf. Ik snuif zijn vertrouwde geur op en voel de zwaarte van zijn handen op mijn rug. Ik geef me over aan het moment, vergeet even de rest. Tot de illusie van het samenzijn even snel weer uit elkaar spat. Hij maakt zich los uit onze omhelzing en haast zich ongemakkelijk de deur uit, mij naropend dat hij zal bellen. Morgen. De deur valt met een harde bons in het slot.

*The worst feeling is feeling stupid
for caring too much.*

Ik tik mijn telefoon aan terwijl ik de badkraan dichtdraai. Na drie keer bellen krijg ik gehoor.

‘Het is voorbij, Liddy. Hij is net langs geweest.’

‘Waaat?’

‘Ik wist het, ik voelde het aankomen. Maar het doet fucking zeer. Ik ga blèten in mijn bad. Bel je morgen, oké?’

Ik heb al afgedrukt nog voor ze kan antwoorden, leg de telefoon op de badrand en laat me onderuitzakken. Het hete badwater mengt zich moeiteloos met mijn haren en mijn tranen. Die laatste laat ik nu de vrije loop. Als in een film speelt de voorbije week zich af in mijn hoofd. Er waren signalen. Zondag cancelde hij maandagavond met het excuus ‘vrienden en voetbal’. Dinsdag hadden we ‘het gesprek’. Woensdag nam hij niet eens de moeite om me te laten weten dat hij uitgeteld in bed lag. Ook geen sorry toen ik zelf iets stuurde. Wel de belofte om vrijdag na de middag binnen te springen ‘om te babbelen’, mijn andere vraag over onze geplande date diezelfde vrijdagavond negerend. Ik antwoordde: ‘Oei, dat klinkt niet goed.’

‘Maar nee, maak je geen zorgen.’

Ik had beter moeten weten, en ergens deed ik dat ook.

Someone who loves you will never put you in a situation where you feel you must sacrifice your dignity, your integrity or your self-worth to be with them.

21 uur. Ik slof naar de zetel in een oude jeans en een grijs sweatshirt met vaalroze bloemen, mijn ogen rood gezwollen, mijn haar in een slordige dot op mijn hoofd. Wie ooit een *make-under* wil: een break-up voegt instant tien jaar toe aan je leeftijd. Ik tel intussen vier uur snotteren en belde evenveel vriendinnen, elk nieuw gesprek beladen met een groter dramagehalte en een hogere dosis zelfbeklag.

Nu wil ik alleen zijn. Ik schenk mezelf een gigaglas

rosé in en kap de valse troost in een recordtempo naar binnen. Intussen kweel ik snikkend mee met het *Lover*-album van Taylor Swift. Zij heeft gemakkelijk praten, in haar perfecte zeemzoete wereldje. Samen naar Taylor luisteren was ons dingetje. Dat kwam omdat hij die eerste avond beslist verkondigde dat Taylor hem wel kon krijgen. Ik vond hem een overjaarse puber, maar haar laatste album bleek best goed. Zeker als soundtrack om op te zoenen. Ach ja, mooie liedjes duren niet lang, en wie blijkt nu de gemakkelijke meezinger?

Mijn gedachten dwalen af naar hoe het begon. Renée stelde Xander voor aan ons team in november. Hij was de nieuwe manager van het kantoor in Kortrijk en maakte een gehavende eerste indruk, alsof het leven hem een serieuze pandoering had gegeven. Dat bleek ook zo te zijn: een vechtscheiding, bedrogen door zijn ex, een batterij kinderen...

Hij was mijn type niet, maar naarmate de glazen cava en de shotjes vorderden op die bewuste avond twee maanden later, zag ik een man in pijn en herkende ik mezelf in zijn scheidingsverhaal. De redder in mij was verloren. Hij noemde zichzelf een gekwetst vogeltje en Florence Nightingale schoot *to the rescue*. *Here I come to save the day!* Voor ik het wist waren we aan het zoenen. Maar er kwam geen miraculeuze genezing. Wel troostseks, enkele weken later.

Mijn gsm piept. Hij is het.

‘Ben je thuis?’

Ja, natuurlijk, denk ik. Je hebt me deze namiddag gedumpt, op een zuchtje van onze *date night*. Heel het land zit op dit moment voor de laatste keer op café of restaurant, voor de verplichte horecasluiting en ik lig te blèten onder een verschoten dekentje.

Alle beschreven situaties en personages spruiten voort uit de fantasie van de auteur. Overeenkomsten met bestaande personen berusten louter op toeval.

© Manteau / Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Wendy Devisch

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk mei 2022

Omslagontwerp: Leen Depooter
Omslagbeeld: © Getty Images
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3896 4
D/2022/0034/215
NUR 340